

Alkoholizem med nami

Bil sem na točki nič

Kadar pišemo o alkoholizmu, razširjenem zlu današnjega časa, se bojimo, da uspeh posameznika, ki to zlo premaga, ne napihnemo preveč. Bati se je, da takega človeka posmehljivo postavljamo za nekakšnega heroja, ki je storil nekaj nenavadnega, obenem pa pozabimo stotine drugih, ki ostajajo v vrtincu brezumne strasti.

• Z Alojzjem Mežnarjem sva se pogovarjala tri ure. Temeljito, pošteno in odkrito. Ta trenutek mu verjamem in zaupam. Zdi se, da je zaupanje bistveno...

• S tovarišem Posavcem, socialnim delavcem, sva segla v roke vitkemu štiridesetletniku, mladostnega in prijaznega videza. Udobno urejeno stanovanje pač ne kaže, da je v teh prostorih še pred dobrim letom vladal pekel... Soproga Breda skuha kavico, povabi naju, naj sedeva. Mlajša hčerka Karmen se zaupljivo nasmiha in igra na mehko obloženih tleh... Idila?

• »Petnajst let sem pil... Bil sem precej skrit in tih alkoholik. V delovni organizaciji na primer nisem veljal za posebnega pijanca, pil sem približno toliko kot drugi. Svoj občutek brezskrbja sem navadno dosegel na poti domov. Samo, da se mi je vrtelo...

• Doma pa je šlo navzdol. Prepiri na dnevnem redu, sebičnost, trma, vztrajanje pri svojem. Lagal sem sebi, ženi, vsakomur... Končno sva se z ženo razvezala, še vedno sem vztrajal pri svojem. Zapustil sem družinsko stanovanje in se preselil k očetu. Potem je počilo...

• Šlo je za moj obstoj, službo in življenje...

V Toplarni, kjer sem zaposlen, so me postavili pred odločitev — zdravljenje. Niso bili surovi, vendar odločni, tovariški, posebno tovariš sekretar...

• Obdobje zdravljenja na Škofljici se je Lojzu zarezalo v srce. Pet mesecev je prebiral strokovno literaturo in spoznaval alkohol v njegovi najmračnejši podobi. Živel je z ničkoliko sebi podobnimi. Breda, krhka, simpatična žena nanj ni pozabila. Z neuničljivim upanjem v srcu mu je pomagala, ko se je jel zavedati gorja in nesreče, ki ju je povzročil.

• »V zdravljenju je skoraj najvažnejša javna predstavitev. Po določenem študiju... Da, temu smemo in moramo reči študij. Takrat se mora človek iskreno pogledati v sebe. Nikakršna prevara, laž in sram ne pride v poštev. Glasno pove sebi podobnim zakaj in kako se je znašel tu. Predvsem pa je to odkrit pogovor s samim seboj. Pregledati in pojasniti se moraš do poslednje potankosti, do zadnjega vlakna...



• Pomoč žene pri tem je neprecenljiva vrednosti. Tako se ne počutiš osamljenega, imaš skoraj docela normalen občutek. Veš, da se imaš komu zaupati in da taisti zaupanje vrača.

• Kaj naj ukrene družina alkoholika? Kam naj se obrne? Kje dobi pomoč? Odgovorila je Breda Mežnar:

• »Vsekakor na socialno službo v občini. Vendar se mi zdi, da je ta služba nekoliko skrita, ne ve se dovolj zanjo. Tudi zdravniki niso vedno dovolj pozorni na alkoholizem. Lojz, ki je imel tipično bolezen alkoholika, alkoholni polynevritis — vnetje perifernih živcev, je bil zdravljen kot revmatik, dobil obsevanja in celo 14 dni staleža... Tudi v delovnih organizacijah bi se lahko marsikaj storilo...

• Edina prava pot pa je zdravljenje v posebni strokovni ustanovi, z lastnim spoznanjem in ob nesebični pomoči najbližjih. Ne, tam se nismo naučile svojih mož prenašati. Mnoge plahe ženičke smo postale zelo revolucionarne. Kakšna sprememba! Zavedle smo se svoje vloge v terapiji in življenju.

• Tudi Lojz je tega mnenja. Človek se mora osvestiti, priznati krivice in neumnosti, ki jih je storil:

• »Vsakdo, ki se znajde na tej poti, pa pomoč potrebuje. Glejte, za mene se je dobro končalo. Bil sem na točki nič. Brez družine, brez prijateljev, razravan, na tem, da izgubim delo. Moje dostojanstvo je bilo hudo omajano. Danes mi je vrnjeno vse: dom, družina, zaupanje kolegov... Lahko rečem, da sem srečen človek...»

• Lojze Mežnar je član izvršnega odbora sindikata, delavskega sveta, disciplinske komisije in Zveze komunistov. Vključen je v družbo v polnem smislu te besede. Enkrat tedensko s soprogo obiščeta klub

zdravljenih alkoholikov. Tam se pogovarjajo o svojih skupnih težavah in ta stalni stik je tudi zdravljeno potreben. Srečujejo se kot prijatelji. Mežnarjeva sta pripravljena pomagati. Pomagati tistim, ki zgubljeni tavajo v močvirju izkrivljenih predstav, v okolju, ki jih odklanja. Pomagati ljudem, ki jim je pogosto le še zgoščeni požirek namišljena uteha. Ljudem, ki so zgrešili preprosto življenje ali kakorkoli zaigrali svetel dan.

• Skupaj s tovarišem Posavcem sta pobudnika sestanka žena ali mož nezdravljenih alkoholikov. Lojz je pripravljen javno povedati ali opisati svojo zgodbo. Da bi ljudje ne iskali napačne rešitve ali daljše poti. Morda je moč tudi tako koga prebuditi, da si pridobi nazaj svoje človeško dostojanstvo.

• »Danes je odnos ljudi do mene zelo različen. Nekateri menijo, da je to le slaba šala in da bom kmalu pil, drugi mi zaupajo. In vidite... Kako smem zaigrati njihovo zaupanje? Hvaležen sem ženi, zdravnikom, tovarišem v klubu. Hvaležen za svojo in najino srečo.»

• Lojze Mežnar rad goji cvetje in pomaga ženi. Našel si je tudi svoj cilj. Zanimajo ga tisti, ki so na točki nič ali se ji strmo približujejo. Pomagal bi jim rad. Čuti se hvaležnega marsikomu, vendar piko na i pa je le sam postavil. Človek ima pač to čudovito lastnost, da s seboj napravi natančno tisto kar hoče. Zato Lojzu zaupajmo...

Bogomir Šefic
(Foto Jaka Bregar)

PRAZNIK KS »LJUBO ŠERCER«

(mi) Praznik KS »Ljubo Šercer«, ki so ga izbrali v spomin na junaško smrt tega našega znanega heroja, so letos izredno slovesno proslavili. Krajevna organizacija Zveze rezervnih vojnihi starešin je ob tej priliki razvila svoj prapor, podelili so tudi občinska priznanja za uspehe pri obvladanju vojaških veščin in znanja. 11 zaslužnim krajanom je krajevna organizacija Socialistične zveze prvič podelila bronasta priznanja OF, krajevna skupnost pa je dala 4 denarne nagrade za posebej izkazano skrb za videz KS.

Slovesnost so počastili tudi gostje KS Donja Vežica z Reke.

USPEŠNO NADALJEVANJE

Po daljšem obdobju mirovanja so se na pobudo ravnatelja osnovne šole Ivana Sivca ponovno zbrali člani DPM iz Vodice, kjer so pregledali delo svojega društva v preteklem letu, izvolili novi odbor, ki si je na prvem sestanku zadal organizirati proslavo dedka Mraza. Čeprav je bil čas kratek, so člani to nalogo vzeli resno in so pripravili enkratno veselje najmlajšim krajanom.

Ob zvokih fanfar in spremstvu snežink se je dedek Mraz z darili zaradi pomanjkanja snega pripeljal kar v kabrioletu in množico težko pričakujočih najmlajših ter vse prisotne pozdravil tako, kakor zna samo on. Med glasbo, prižigajočimi se lučmi in raznobarnimi raketami je dedek Mraz obdaril predšolske otroke od 3. do 7. leta vseh vasi KS Vodice. Še dolgo so najmlajši klicali dedku Mrazu in ga vabili, naj se jih prihodnje leto ponovno spomni.

Zelimo si, da to ne bi bila edina prireditev za najmlajše, ampak, da bi se jih večkrat spomnili in da bi odbor DPM skozi vse leto delal tako uspešno kakor ob svojem ponovnem začetku.